

gjort paa dette Omraade, er skaffet tilstede og skaffet tilstede paa en tilfredsstillende Maade, og, som sagt, de Krav, der i finantiel Henseende stilles, ere overmaade tarvelige. Desuden har det, som jeg tillod mig, at antyde før, i Udvalgets Flertal været under Overveelse, om man ikke burde stille en noget videregaaende Bevilling til Ministerens Raadighed. Naar man har holdt sig tilbage herfra, var det dels af Hensyn til den Stemning, som syntes at spores ved første Behandling her i Thinget, og ogsaa af Hensyn til de Udtalelser, som fremkom her i Thinget ved første Behandling, om, hvorvidt det ikke maatte anses for rigtigt, at saadanne Anstalter ogsaa bleve anlagteovre i Jylland. Efter Udvalgets Flertals Opfattelse er det kun en Begyndelse, der vil kræve fjernere Skridt, og under de Omstændigheder kunde da ogsaa Udskilligt tale for, at man ikke gif videre, end Lovforslaget indeholder, forsaavidt man senere maatte finde det rigtigt, at Asylers Oprettelse ogsaa i andre Landsdele maatte være at tilraade. Med Hensyn til den Indvending, som den ærede Ordfører for Mindretallet gjorde ligeoverfor et enkelt af de af Flertallet stillede Vandringsforslag, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, da den ærede Ordfører formentlig selv har givet Besvarelsen, idet han udtalte, at det maatte være den Paagjældendes egen Sag at bestemme, hvorvidt han vilde kunne gaa ind paa Betingelserne eller ikke, og i ethvert Fald vilde der i saa Henseende mulig ogsaa kunne ventes Indvendinger fra den høitærede Minister.

Cederfeld de Simonsen: Det var blot med Hensyn til den Bemærkning af den ærede Ordfører for Flertallet, at man af Kommissionens Betænkning skulde kunne se, at den havde tænkt sig Muligheden af, at Asyllet blev en privat Entreprise, at jeg agter at udtale mig. Jeg berørte det i mit første Foredrag, og jeg skal blot dertil sige, at, naar det Stykke, som den ærede Ordfører citerede, ikke udtrykkelig nævner, at Asyllet skulde anlægges af Staten, turde det jo være muligt, at Grunden dertil var den, at den karakteriserer Asyllet selv som en Sindsygeanstalt og saa sammenligner den med Statens Sindsygeanstalters Pleieafdelinger for uhelbredelige Sindsyge. Det vil da være ganske naturligt, om det var anset for selvfølgeligt, at, naar de andre Anstalter stode under Staten, skulde denne ogsaa gøre det. Men Slutningen, at de skulde være

private Anstalter, synes mig ikke at ligge saa nær, lige saa lidt som jeg tror, at man af Medaktionen af disse Forslag i Slutningen af Kommissionens Betænkning, kan slutte meget. Thi naar Nr. 1 lyder saaledes, at der under Statens Ledelse oprettes to Skoler og saa videre, og der saa under Nr. 2 tales om, at der skal indrettes et Asyl, dreier Spørgsmaalet sig jo om, hvorvidt det skulde have heddet øverst, at der under Statens Ledelse for det Første oprettes 2 Skoler og for det Andet oprettes et Asyl, istedetfor at Ordene „under Statens Ledelse“ nu ere satte ind under Nr. 1. Jeg tror ikke, at Slutningen er aldeles paalidelig. Man maa ikke deraf drage den Slutning, at Kommissionen har tænkt, at denne Anstalt godt kunde være en privat Entreprise, medens det Øvrige skulde være Statsanstalter. Hvad denne Kommission har udtalt, eller hvad de privat sammentrædende Mænd tidligere have udtalt, før Kommissionen udtalte sig, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa. Naar den ærede Ordfører særlig har drøjet den Skrivelse frem, som er kommen fra Idiotanstaltens Bestyrelse, og vilde gjøre gjældende, at den var af den Natur, at man skulde især vogte sig for at stole paa, at nu var Diebliffet nær, at Idiotanstalten vilde blive overdragen til Staten, tror jeg dog, at han har gjort den gamle Statsraad Borgen, som har understrevet Brevet, Uret. De Betingelser, som skulde kunne have været tydeligere, synes mig i Grunden ere udtalte temmelig tydeligt, naar han siger: „Saa Meget tror jeg dog kan anses for afgjort, at det er Hensigten at overgive til Staten Anstalten med dens Grund, Bygninger og øvrige Eiendomme, dog saaledes, at der tages Reservation med Hensyn til Anstaltens Funktionærer“. Jeg vil gjerne indrømme, at det kunde have været nøagtigere og fylbigere; men jeg synes ikke, at man med Gruud kan indvende Noget mod denne Udtryksmaade, lige saa lidt som det forekommer mig, at man kan argumentere stærkt fra de to Ord, der ere brugte om Tidspunktet. Der staar jo paa det ene Sted: „i en nærliggende Fremtid“ og paa det andet Sted: „i en ikke fjern Fremtid“. Det synes ikke naturligt, naar Spørgsmaalet lyder paa, om man maatte være villig til i en nærliggende Fremtid at tilbyde Staten Anstalten, at der saa svares, at der ikke vil være Noget til Hinder for at gjøre det i en ikke fjern Fremtid. Jeg tror heller ikke, at Argumentet derfra er saa sikkert til Fordeel for, at man ikke maa bygge paa de Løfter, der skulle indeholdes i denne Skrivelse. Der blev fremhæ-